

LBRIS

We know
books

Pr. Ignatie Mourtzanos

Frânturi de cer

Texte de împreună-umblare cu Hristos

Traducere din limba greacă:
Cristian Spătărelu

EDITURA EGUMENITA

2024

Cuprins

Prolog.....	7
Norii mării.....	9
Năvodul.....	11
Eu m-am născut iarăși	12
Acest puțin.....	14
Vino pentru puțin.....	16
Mireasma vocii tale	17
Ce să-mi amintesc?.....	18
Ochii închiși	20
Râzi, suflete al meu!.....	22
Mă deranjează.....	23
Așa sunt eu.....	25
Tăcerea	27
Ceasuri interminabile	29
Ca lumina.....	31
Viața e scurtă	32
Dă-mi o lume.....	34
Rană veche	36
O viață într-o misiune.....	38
Și totuși nu se sfârșește.....	40
Înainte de sfârșit.....	41
Mi-am luat ochelari roșii.....	43
Niciun pas să nu faci, niciun pas!	44
Iubește-mă cât poți.....	46
Așadar respectă!.....	47

Împăcarea	49
Ascultă, prietene!	51
Și toți îmi spun să am răbdare.....	52
Stăruința ta	53
Să mă iubești!	55
Pentru tine	56
Și anii trec.....	58
Toate păsările din lume.....	59
Memoria	63
De fiecare dată când lumea se sfârșește.....	65
Dacă vreodată te vei prinde în plasa Lui.....	68
Noi.....	70
Nu pot.....	73
Sinele meu	75
Prieteni pentru totdeauna.....	77
De vreme ce te-am găsit.....	80
Înainte de a se ivi zorile.....	82
Ce trebuie și ce nu trebuie	84
Băiatul bun	87
De o viață aștept.....	90
Cenușă.....	92
Sunt aici și ești acolo	95
Vorbește-mi!.....	97
Am mereu în fața mea o oglindă	100
Mersul în cerc	103
Pe toate ție ți le datorez	105
Mici fotografii	107
Frica părăsirii	110
Frumusețea vieții.....	112
Ca să ne întâlnim.....	114
Te simt	116

Labirinturi pe care le construim.....	117
Împreună cu tine în lumină.....	119
Stereotipurile mele.....	120
Tăcerea îți va spune multe.....	122
Noapte, stai!.....	124
Privește cum se schimbă... ..	125
Secundele le număr.....	127
Darul suferinței	129
Marea binecuvântare	131
Anii de școală nu i-aș schimba pentru nimic!	135
Frânturi de cer	136

Prolog

Textele pe care le ții în mână sunt continuarea primei mele încercări scriitoricești. Poți spune că mă reprezintă. Fiecare constituie o întâmplare pe care am trăit-o sau am auzit-o. Tot ceea ce m-a făcut să mă simt om. Tot ceea ce mi-a stârnit interesul, tot ceea ce m-a ridicat și m-a aruncat la pământ. Tot ceea ce mi-a dat putere să-mi stăpânesc sentimentele. Acestea sunt cele pe care le-am scris pe pagini goale sau în arhivele împrăștiate ale computerului.

Pentru că acestea sunt cele ce vor rămâne. Gândurile și opiniile unei alte clipe, ale unui alt sine al tău, la care însă ușor te poți întoarce, să-ți amintești, citind pur și simplu aceste texte iarăși. Ce ai spus, ai spus. Nimic nu s-a înregistrat și nicăieri, nimic nu va mărturisi sentimentele tale în afară de trăirea ta în acea clipă atât de grăbită și uitată de timp. De-acum s-a pierdut, a fost dată uitării.

Memoria omului este vulnerabilă. Uită repede și trece pe lângă ce a trăit. Eu de aceea le scriu. Ca să nu uit niciodată ceea ce au reușit să-mi trezească sentimentele și în ce fel. Toate cele care m-au rănit, toate cele care m-au trădat, toate cele care m-au iubit, care mi-au zâmbit, le-am notat. Ca să nu repet întâmplări urâte și greșeli.

LBRIS

We know

Însă nu aparțin acestor texte. Ele îmi aparțin, da, dar eu nu le aparțin. Cel puțin nu în întregime. Le-am dat bucăți din mine, dar niciodată sinele meu. Am toată puterea asupra lor, dar ele câtuși de puțin asupra mea. Fiindcă eu le-am trăit pe ele, însă ele pe mine nu. Fiindcă eu le-am împărtășit, am scris, am lucrat asupra lor, dar ele rămân cuvinte imprimare pe hârtie.

De altfel, câte sentimente pot încăpea în fraze, paragrafe și pagini? Totdeauna le trăiești diferit și nu au nicio legătură cu felul în care le scrii. Mereu ceva vei schimba, fie ca să le faci mai frumoase, fie să te îndurerezi mai puțin atunci când le vei citi mai târziu. Dar de oriunde le-ai privi nu vor înceta să fie o bucată din tine. Nu vor înceta să-ți aparțină și să-ți amintească, fie și infinit de puțin, de sinele tău.

Întotdeauna fiecare text are ca ingredient principal durerea ta sau a altcuiva, sau bucuria și fericirea altuia. Tu oricum le trăiești împreună cu ei. Pentru că de aceea ai ajuns să scrii, fiindcă ești capabil să intri în pielea altuia, a oricărei persoane din viața ta. Întrucât nu exprimi cuvintele pe care le rostește, ci sentimentele sale.

Cu toate acestea, în spatele tuturor acestora rămâi tu. Identitatea ta nu se schimbă. Pentru că nu încetezi să fii tu. Și ceea ce ești, niciun text n-o poate descrie în întregime, va descrie doar *frânturi de cer*... Căci doar cerului aparțin, aparții, aparținem în întregime!

Pr. Ignatie

Norii mării

*„Nori alburii pe mare voi picta,
rămâne-voi cu tine chiar de voi sângera...
iar dacă visul va deveni călătorie și rugăciune
pe care le-ai iubit, nu regreta,
și nu mă părăsi, nu mă trăda...!”*

Cerul și marea sunt albastre chiar și într-o zi înno-
urată. Zilele întunecate sunt și acestea parte din viața
noastră, întocmai cum sunt și zilele însorite.

Atunci când vorbim despre o zi frumoasă, de cele
mai multe ori ne referim la o zi care este însorită și
niciun nor nu există la orizont pentru a strica albastrul
perfect al cerului, care se oglindește pe apele mării.
Atunci ne simțim mai veseli, mai puternici, scăpați de
neliniști și pregătiți să ne bucurăm de fiecare clipă.

Și asta se întâmplă până când vor apărea norii.
Atunci cerul se face cenușiu, și împreună cu el și
marea, și poate că va apărea și ceața, dar și furtuna.
Și astfel, odată cu dispariția soarelui, se strică și ziua
noastră bună... sau așa pare!

Cerul albastru și marea albastru-verzuie ne inspiră
și ne provoacă bună dispoziție, dându-ne sentimentul
unei zile lipsite de griji.

Cele mai întunecate zile sunt și ele parte a vieții
noastre, cum sunt zilele însorite. Ne arată o față diferită
a lumii noastre și ne ajută să apreciem clipele fru-

LIBRIS

We know
books

moase și luminoase care inevitabil vor urma. O zi ploioasă ajută ca atmosfera să se limpezească. Cu toate acestea, e omenește să ne simțim căzuți psihologic sau să considerăm că ziua noastră a fost distrusă fiindcă există nori deasupra noastră. Totuși, dacă ne-am putea aminti că aceste nuanțe de cenușiu nu vor dura pentru totdeauna și că în spatele norilor se ascunde cerul albastru, care va liniști chiar și apele tulburi, vom constata că frumusețea zilei se joacă de-a v-ați ascunselea cu noi. După cum eșecurile și nenorocirile întrerup și ne împiedică din când în când să vedem strălucirea pe care o are viața noastră, așa și norii în cele din urmă se risipesc pentru a descoperi un orizont luminos.

Și când Acela a început să urce pe norii Golgotei, cerul s-a întunecat, s-a înnegrit... dar lumina, Lumina Lui, n-a încetat să vină iarăși pentru a ne împărți tuturor bucuria Învierii, soarele, nădejdea, mântuirea!

În ziua care va urma unei zile înnourate, să țineți minte că aceste nuanțe de cenușiu din viața noastră există doar în prezent. Și că nu are importanță cât de torențială este ploaia care cade sau cât de deasă este ceața sau cât de furtunoasă este marea. Norii vor pleca departe, soarele va apărea și veți fi iarăși capabili să vedeți atât cerul, cât și marea, care au avut și vor avea mereu culoarea albastră, atât de frumoasă și luminoasă.

LBRIS

We know
books

Năvodul

*„De fiecare dată când deschizi un drum în viață,
nu aștepta să te afle miezul nopții...
să ai ochii deschiși zi și noapte
fiindcă în fața ta mereu se întinde un năvod.”*

Gândurile sunt cele care interacționează și atrag alte gânduri, asemănătoare cu ale noastre... Răspândim ceea ce suntem și asta îi atrage și pe alții care sunt pe aceeași lungime de undă cu noi.

Însă sentimentele noastre sunt cele care au cea mai mare și dinamică atracție. Cu cât mai puternice și mai pozitive sunt sentimentele, cu atât vor atrage energii pozitive, cu atât vor aduce oameni și experiențe frumoase în viața noastră.

Oamenii în viața noastră nu vin deloc la întâmplare... chiar dacă îi cunoaștem absolut, dar absolut întâmplător! De acolo de unde nu ne așteptăm apar în fața noastră și ne întind năvodul iubirii și blândeții lor. Năvodul pe care-l așteptam de ani de zile, care credeam că nu va mai veni niciodată. Și totuși, acest năvod are o strânsoare în care dacă te vei prinde, nimeni nu te va putea scoate, fiindcă asta este și ceea ce tu îți dorești.

Ne asemănăm, așadar, cu oamenii pe care-i atragem în viața noastră, și ei la rândul lor ne atrag în viața lor, în realitatea lor. Ne atragem reciproc sau completăm ceva în noi... ceva avem de învățat unul de la altul.

Și vin și ne întâlnim atunci când vedem și privim cam în același fel viața și realitatea din jurul nostru. Nici mai

înainte, nici după. La ceasul potrivit. Când „acum”-ul nostru este gata pentru a se întâlni cu „acum”-ul celuilalt și să devină un „acum” comun. Așadar cu cât sunt mai frumoase și mai puternice sentimentele noastre, cu atât cunoaștem suflete mai frumoase.

Acela îngăduie evenimentele din viața noastră. Pare să ne acopere cu un năvod... năvodul dragostei Lui... acest năvod care este opera și creația Sa. Acela îngăduie să treacă în năvod doar ceea ce ne este de folos... ceea ce este în interesul nostru.

*„Acest năvod are nume grele,
scrise pe un pergament bine pecetluit...
unii îl numesc viclenia acestei lumi,
iar alții îl numesc iubirea primei primăveri!”*

Eu m-am născut iarăși

*„Eu m-am născut iarăși, chiar aici, în fața ta...
Și lumea s-a creat iarăși, chiar aici, în fața ta...”*

Vine fără zgomot. Fără avertizare, fără s-o aștepți. Mai întâi te trezești într-o dimineață și parcă aerul a devenit mai curat, parcă soarele a dobândit iarăși adevărata lui strălucire. Deschizi ușa, ieși la o plimbare și deodată poți iarăși să le zâmbești oamenilor. Vorbești, te întâlnești cu lumea, începi puțin câte puțin să-ți dai seama că poți avea din nou încredere.

Greutatea din pieptul tău, care de mult timp îți tăia răsufierea, începe să devină mai ușoară. Zi de zi dobândești putere și curaj, în doze mici. Și deși credeai

că sufletul nu ți se va deschide iarăși, îți dai seama că simți nevoia să împărtășești din nou gânduri, experiențe. Să auzi și alte păreri, să cunoști oameni noi, fără să te îngrozești la ideea că se apropie de tine.

Însă cea mai frumoasă clipă, neprețuită și prețioasă, vine într-un ceas de singurătate, într-un ceas când ești singur cu tine. Vei face socoteala și vei descoperi că cele pe care le-ai îndurat au lăsat în jurul tău ruine și cenușă.

Chiar în acea clipă binecuvântată vei auzi în minte glasul tău, însăși ființa ta, cum strigă „Sunt aici!”. Și puterea acestui strigăt este atât de mare și magică, încât simți că vezi trecând prin fața ochilor tăi, amestecate, eșecuri, minciuni, iubiri pierdute, vise moarte, trădări și toate împreună devin fum și încet-încet se pierd la orizontul tău.

Cât ai căzut și ai rămas în genunchi ai dobândit învățături. Iar acum stai iarăși la înălțimea ta, cu vioiciune, după încă o încercare, cu un obiectiv nou. Nimeni nu se poate lăuda că a trăit dacă n-a fost rănit măcar o dată... Pălmuirile vieții te învață în final că nu, nu vei întoarce niciodată celălalt obraz, ci vei merge înainte... vei aștepta cu nădejde și sigur va veni în fața ta... chiar dacă va trebui să aștepti mult, mult..., dar săgeata nu numai că nu va trece pe lângă tine, ci dimpotrivă, va fi revigorantă și renăscătoare!

Și Acela a trebuit să Se nască, ca să ne nască... s-a smerit în mormântul Lui, pentru a înălța mormântul nostru la cer... și Acela a așteptat glasul Tatălui Său, chemarea Lui, venirea Lui, ajutorul Lui, întărirea Lui, iubirea Lui.

LIBRIS | We know books

Păstrează deci tot ceea ce a fost bun în trecutul tău și cu capul sus, mergând cu putere pe picioarele tale, începe noua ta călătorie! Viața ta renăscută. Și de unde știi? Poate că în aceasta te va aștepta liniștea, blândețea și iubirea dezinteresată care atât de mult ți-au lipsit... izvorul tău rece... picăturile tale de rouă răcoroase!

*„Timpul nu are măsură,
umblă în sus și-n jos
și-mi aduce ușor
cuvintele...”*

Acest puțin...

*„Puținul nu mă va duce nicăieri,
deschid ușa să plec, înainte de a fi târziu...”*

Ajunge cu vorbe precum „nu pot”, „nu vreau”, „nu suport”. Ajunge cu sentimentele superficiale, cele pe care le spui din obișnuință. Cele care în profunzime poate că nu le simți. Ajunge cu anturajele care nu te mulțumesc, care te fac să te simți străin, cu zâmbetele false. Ajunge cu nopțile în singurătate, când stai singur în fața unui ecran sau când te afli în mulțime și iarăși te simți singur. Ajunge cu „de ce”, „cum”, „când”, „nu contează”. Știi bine că e important.

Ajunge cu gândurile, cu fricile, cu trăirile înăbușite. Ajunge cu o viață pe care n-ai cerut-o, dar pe care o trăiești oricum. Pentru că nu ai altă opțiune. Pentru că nu ai curaj s-o schimbi. Pentru că nu ai îndrăzneală. Ajunge cu acele nopți, știi bine despre ce vorbesc, nu nega, văd în ochii tăi că știi.

Ajunge cu preocupările tale serbede cu lumea, cu un mediu care nu ți se potrivește. Nu avem nevoie de alți oameni ieftini, materialști și egoști în această lume. Ajunge cu oamenii superficiali, am obosit. Am obosit cu adevărat.

Am ajuns să ne impresioneze de-acum lucrurile normale. Să ne înspăimânte un om cu noblețe, cu morală, cu valori, cu un anumit nivel. Să ne înspăimânte ținând cont de puținul nostru... Păcat. Dacă vrei să schimbi asta poți, o știm cu toții. Și nu-ți fie teamă că-ți vor spune că ești diferit și că vei rămâne în afara mulțimii. E mai bine. Ar trebui să te bucuri dacă ești ceva special. Ceva în afara masei. Așa ai fost construit, așa ai fost menit să fii.

Ajunge cu ipocrizia, prefăcându-te că simpatizezi pe toată lumea. Ajunge cu timpul pe care nu-l ai și într-o zi te vei întoarce să privești lumânările și vei vedea cât de repede se scurtează linia vieții, cât de repede se înmulțesc lumânările în care sufli.

Răsuflă adânc, omul le poate face pe toate. Și atunci când crede că a îngenuncheat și nu mai suportă, are alte lucruri în fața lui. Amintește-ți, ai fost copil și cădeai și te loveai și genunchii tăi nu încetau să aibă răni. Și te ridicai și mergeai mai departe. Și te bucurai de asta.

Și Acela a răsuflat adânc în fața muceniciei și Crucii Lui... și S-a smerit ridicând păcatele întregii lumii pe umerii Săi. A venit pentru puțin... Acest puțin a ajuns însă să fie suficient încât eu, tu, noi toți să știm că-L avem de-acum pe El ca și călăuzitor, pentru a umbla în viață.

Vreau acest puțin... care va fi pentru totdeauna. Îl simt, îl știu... Acest puțin care mă împlinește... Am găsit ceea ce căutam și ajung... să închei cu Tine!

Vino pentru puțin...

*„Dă-mi mâna... și nu-ți fie teamă de gol,
ești o stea care călătorește pe cerul meu...
...lacrimile mele se vor rostogoli ca niște mărgăritare pe
pământ...”*

Există nenumărate pietre prețioase neprelucrate. Altele au fost șlefuite. Cam așa sunt și oamenii. Unii sunt prețioși și dacă ești norocos poate vei nimeri vreunul din aceștia. E greu să înțelegi în zilele noastre cine este prețios, pentru că există și cei falși, cei prefăcuți... Aceștia arată ce vor ei să arate, dar rămân întunecați și dacă ai ochii curați îi vei observa din prima.

Ai grijă ca dacă vei întâlni vreodată pe cineva prețios să fii atent să nu-l pierzi, pentru că atunci tu vei fi cel prefăcut, cel fals. Ceilalți îți vor vorbi despre viață și-ți vor spune cum s-o trăiești în chip unic. Pur și simplu îți vor spune ce au văzut și ce au crezut ei... Cei mai curați, vei vedea, sunt de diamant, dar aceștia sunt fragezi și de cele mai multe ori răniți și fărâmițați, întrucât unii i-au aruncat și s-au spart.

Există însă și pietrele de aur, așa spune inaccesibile, pentru că fiecare trăiește în lumea ei.

În cazul în care cauți pietre prețioase, vei găsi multe. Chestiunea este să le percepi și să vezi strălu-